

грыжваніе, дълбоко трогна бащиното сърдце. Миика си похана отъ хлѣбецътъ и поотлекиа ѝ, а най много ѝ помогна да ся съземе туй, дѣто гледаше до нея си съзруга си и дѣцата си. Иванъ и Райко ѝ введоха за рѣцъ въ пещерѣтъ.

Като влѣзе Иванъ въ пещерѣтъ и видѣ каква крайна сиромашія сѣ теглили, сякашъ че го втресе. О, жено, о, дѣца мои! рече той, каква нужда и неволя сте испрѣтеглили.

Ный отъ-скоро станяхмы до толкозъ бѣдни и досущъ злочести, отговори Райко, додѣто азъ ловахъ птички а пакъ Ангелинка плетеше кошнички, и майча не бѣше болна; ный не бѣхмы тѣй ускядны какъто сега, и живѣяхмы си спокойно, всякога си спехмы мирно на тѣзи сламена постелка и не напуцахмы пещерѣтъ си, освѣнь кога ны измамеше хубаво врѣме.

Е, сыно, отсега вече ще бждемъ почестити, рече му баща му.

Мале! той ще ны направи всица ни честити, извикаха дѣцата съ единъ гласъ,